

tyrene — vilde krydse hendes Vej, fatte Kærlighed til hende og løfte hende som sin Hustru op over Bondens trælsomme Liv til en Flugt mod Aandens lyse Højder, egentlig ikke var hende fremmed, idet den havde tilhørt hendes Drømme fra den allerførste Gang, hun som halvvoksen var til Stede ved et af de store Vennemøder ovre i Sandinge; og skønt det virkelig var sandt, hvad hendes Veninder paa-stod, at denne hendes Drømmes Helt i Vinterens Løb mere og mere havde antaget Kapellanens hele Væsen og Skikkelse, — havde hun under Mødet med Emanuel ikke et Øjeblik troet, at hans Ord havde været andet end et Udtryk for Medlidenhed, et Forsøg paa i hans Egenskab af Præst at trøste hende og tale hende tilrette. Derfor ønskede hun nu, at hun maatte dø. Hele Natten laa hun og rystede af Angst for Dagens Komme, fordi hun ikke forstod, hvorledes hun skulde faa Mod til igen at se Mennesker, efter at hun saa forsmædeligt havde røbet sin Hemmelighed.

Alligevel, da det lysnede mod Dag og Fuglenes søvndrukne Pippen begyndte at høres i Haven udenfor hendes Vindu, blev hun roligere. Hun gav sig til med mere Samling at gennemtænke, hvad Kapellanen havde sagt, og hvorledes i det hele alt var gaaet for sig.